

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponovó, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne ozi-ramo na dotično naročilo.

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Iluzije.

Pod tem naslovom objavil je v Peterburgu izhajajoč „Den“ sledeči članek o odnošajih mej Rusijo in Nemčijo:

Rusko časopisje se je poslednje dni skoro popolnem onemčilo. Neznansko proslavljajo novega nemškega cesarja, pričakujejo od „nove“ nemške diplomacije velic in bogatih milostij za Rusijo, govoré ob osnovanji prejšnjih srčnih odnošajev mej Rusijo in Nemčijo itd.

Mi smo izrekli se takoj, ko smo dobili prvo brzovjavko, da je nastopil novi nemški cesar, v zmislu, da se smemo nadejati, dokler bode živel cesar Friderik, mirú mej Rusijo in Nemčijo, mirú osnovanega na tradicijah Berolinskega kongresa, kajti k temu silijo Nemčijo njeni lastni interesi. Če se pojavijo pri nas svoji Bismarcki, nekoliko pridobimo v nekrvavej diplomatske borbi, ki čaka

nas, če bode pa naša diplomacija še vedno upala na „srčne odnošaje“ Nemčije z Rusijo, bodo pa rezultati drugačni.

Če natančneje ogledamo dela nove nemške vlade, če pazno prerešujemo celo vrsto vestij, mrgolečih po inozemskem časopisju, moramo še z večjo gotovostjo ponoviti povedano in s tem odločiti se od mnenja drugih ruskih listov: za novega cesarja nemškega bode se ohranil mir mej Rusijo in Nemčijo; pričakovati pa ne moremo, da bi bil ta mir v korist Rusije, o obnovljenji prejšnjih „srčnih odnošajev“ mej Rusijo in Nemčijo ni niti sanjati, da, reči moramo, da tudi želeti nemamo povoda tega. Zmaguje naj politika realnih interesov.

V istini, čemu bi želeli obnovljenja prejšnjega „prijateljstva“ mej Nemčijo in Rusijo? Morda zaradi interesov mirú? Če je mir ugoden Nemčiji, ohranila ga bode tudi brez prijateljstva, če pa jej ne ugaja, rušila ga bode tudi o prijateljstvu, ne ozi-rajó se na kake osobne simpatije ali antipatije nemškega cesarja. Prav pravijo „Times“, da „so prošli časi, ko sta vojna in mir bila igra vladarjev. Sedaj sta vojna in mir zavisna od drugih vzrokov, na katere nimajo osobna čuvstva vladarjev nikakega upliva.“

Če pogledamo v preteklost, vidimo, da so „srčni odnošaji“ mej Rusijo in Nemčijo koristili samo poslednjé. Z rusko pomočjo postala je Nemčijo to, kar je — velika in močna država. Kaj je nam koristilo prijateljstvo cesarja Viljema? Nič! Še manj kot nič! Ni odstranilo za slovanstvo škodljivega avstrijskega prisvojenja Bosne in Hercegovine, ni rešilo Rusije Berolinskega kongresa, in ravno tako ni pripomoglo, da bi Koburžana izgnali iz Bolgarije. Jasno je, da je „prisrčno prijateljstvo“ z nemške strani bilo le platonično.

Iz tega sledi: za Nemčijo mir z Rusijo pri vzajemnem srčnem prijateljstvu prinaša le koristi, Rusiji pa ni prinašal koristij in jih ne bode. Rusiji more koristiti mir z Nemčijo, pa le brez srčnega prijateljstva in le pri enakosti diplomatskih sil.

In kje je vendar podlaga za srčno zблиžanje Rusije z Nemčijo? Dogodki poslednjih let stregnili so nas dovolj od vseh neuresničljivih nad v preslavno nemško zvezo in nikakor ne moremo želeti novih

prisrčnih odnošajev. Saj še prave podlage za zблиžanje samo ni. Vnanji interesi Nemčije in Rusije si naravnost nasprotujejo. Rusiji je potrebna močna Francija, Nemčiji — oslabiljena. Rusija išče sredstev, da utrdi svoj upliv na Vzhodu in da Balkanski polotok dá Slovanom. Nemčija je pa zamotala Turčijo v mreže svoje, in poriva Avstrijo na Balkan, da bi prisvojila njene nemške dežele; Rusija hoče okrepiti Slované, in baš tega se Nemčija boji, ker je nevarno za nemško hegemonijo na zapadu. Kaj imata skupnega Nemčija in Rusija v vnanjih vprašanjih? Vse govori le za razjedinenje, ne pa za zблиžanje.

In če pogledamo nova načela notranje politike, katere je razvil cesar Friderik v svojem re-skriptu, kaj najdemo skupnega mej liberalnimi namerami Friderika in temi „reformami“, ki se pripravljajo pri nas? Očividno je torej, da ni pričakovati zблиžanja.

Na kakej podlagi bi se pa moglo izvršiti to zблиžanje? Morda na osebnih simpatijah cesarja Friderika k Rusiji? Kaj nam daje pravico misliti, da te simpatije segajo kaj dlje, nego sama želja, da se ohrani mir, ki je toliko ugoden za Nemčijo? Prejšnji nazori cesarja Friderika, kakor je znano, dajali so povod, bati se baš nasprotnega. Berolinski kongres, ki se je vršil za njegovega regentstva ni razglašal, temveč le še povečal take bojazni. Komur je poleg tega še znan vsemogočen upliv cesarice Viktorije — hčere angleške kraljice, in njeni nazori o Rusiji in Rusih, ki se popolnem ujemajo z običnimi nazori angleških dvornih krogov, ta se gotovo ne bode udajal posebnim iluzijam glede simpatij cesarja Friderika.

Nekateri naši časnikarski politiki opirajo svoje trditve o simpatijah cesarja Friderika na antipatije njegove k Bismarcku in njega privržencem. Ta antipatija pa ima le osobni značaj in je njen izvor v dvornih intrigah poslednjega časa. Kar se tiče politike, se cesar in Bismarck ne strinjata o notranji politiki, a nobenega znamenja ni, da bi se ne ujemali njijini nazori o vnanjih vprašanjih. Brzovjavke iz Berolina naravnost govoré o celo ganljivem soglasju mej cesarjem in kancelarjem. Posredno potrjuje ta faktum to, da cesarjev reskript jasno for-

LISTEK.

Otci in sinovi.

Roman.

Ruski spisal J. S. Turgenjev, preložil Ivan Gornik. XXIII.

(Dalje.)

— Fenička! dejal je z nekakim čudnim šepetom: ljubite, ljubite mojega brata! On je tako dober izvrsten človek! Ne bodite mu nezvesti za nikogar na svetu, ne poslušajte besed nikogar! Pomislite si, kaj morebiti strašnejše, kakor ljubiti in ne ljubljén biti! Ne zavrzite nikedar mojega ubogega Nikolaja!

Očesi Fenička sta se posušili in strah jo je minil, — tako se je začudila. A kaj se je zgodilo z njo, ko je Pavel Petrovič, sam Pavel Petrovič pritisnil njeno roko na svoja usta, in pritiskal in pritiskal ne poljubujó jo le zdaj pa zdaj krčevito vzdihujó . . .

Stopnice so zaškripale pod brzimi koraki . . . Potisnil je Feničko od sebe ter položil glavo na blazinico Dveri so se odprle, in — vesel, svež in rudeč prikazal se je Nikolaj Petrovič. Mitja, ravno tako svež in vesel kakor otec skakal je v sami sraj-

čici na njegovih prsih, ter se opiral z golima nožicama ob velike gumbé njegove kmetske suknje.

Fenička skočila je k njemu in objemši z rokama njega in sina pritisnila glavo na njegovo ramo. Nikolaj Petrovič se je začudil: Fenička bojazljiva in skromna se mu nikedar ni laskala v prisotnosti tretje osebe.

— Kaj ti je? vprašal jo je in ožrši se na brata, izročil jej Mitjo, — Saj ti pač ni slabeje? vprašal ga je, pristopivši k Pavlu Petroviču.

Ta pa si je zakril obraz z batistno rutico. — Ne . . . tako . . . nič . . . Nasprotno mnogo bolje mi je.

— To ni prav, da si šel na divan. Kam greš? pristavil je Nikolaj Petrovič obračaje se k Fenički a ta zaprla je že dveri za saboj. — Prinesel sem ti pokazat svojega dečaka, bilo mu je dolgčas po strici. Čemu ga je odnesla? Vender, kaj ti je? Ali se je kaj mej vama dogodilo, ali kaj?

— Brat! rekel je veličastno Pavel Petrovič. Nikolaj Petrovič je zatrepetal. Postalo mu je tesno, sam ni vedel zakaj.

— Brat, ponovil je Pavel Petrovič, — daj mi besedo, da mi izpolniš jedno prošnjo!

— Kako prošnjo? Govori!

— Jako važna je, od nje zavisí vsa po mojih mislih vsa sreča tvojega življenja. Ves čas sem dolgo premišljal o čem, kar ti hočem sedaj povedati . . . Brat, izpolni svojo dolžnost, dolžnost častnega in plemenitega človeka, končaj neumnost in nepravo razmerje, v kakeršnem si ti, ti, najboljši mej vsemi ljudmi!

— Kaj hočeš reči, Pavel?

— Oženi se s Feničko . . . Ona te ljubi, ona je — mati tvojega sina.

Nikolaj Petrovič umaknil se je za korak in sklenil roki. — Ti to govoriš, Pavel? Ti, katerega sem si vedno mislim največjega protivnika takih zakonov! Ti to govoriš! Ali mari ne veš, da le iz spoštovanja do tebe nesem izpolnil tega, kar si ti tako pravično imenoval mojo dolžnost?

— Škoda, da si me v tem slučaju tako spoštoval, rekel je z otožnim nasmehom Pavel Petrovič. — Misliti pričenjam, da je imel Bazarov pravo, ko mi je očital aristokratizem. Ne, ljubi brat, dovolj smo že delali in mislili na svetu: stari smo že in ohlajeni; čas je, da odložimo vso nečimernost. Res je, kakor praviš, začnimo — izpolnovati svoj dolg, videl boš, da dobimo še srečo po vrhu.

Nikolaj Petrovič objel je svojega brata.

muluje načela notranje politike, o vnanji politiki pa govori nejasno, z izrazi, ki ničesar ne povedo. Direktno potrdilo je pa objavljenje znanih pisem Bismarcka in Kalnokyja, na kar se od nikoder in od nikoga ni ničesar oporekalo.

Kolikor moremo soditi iz skupnosti izvestij iz inozemstva in kar vemo o diplomatskih spletkah poslednjega časa, se bode nemška vnanja politika spremenila v takem-le zmislu: Bismarck bi bil v zvezi z Avstrijo začel tudi vojno z Rusijo, pri čemer bi pa bil utegnil biti in bi bil gotovo nazadnje tepen; novi cesar želi mir z Rusijo, ker je preverjen, da je mir ugodnejši, nego vojna, ker bode mir Nemčiji, ne da bi sama kaj riskovala, prinesel celo vrsto ugodnostij, zlasti, ako se postavi na podlago „presrčnih simpatij“, katere goje Nemci k Rusom. Bismarck se je laskal pred vsem Avstriji, nekoliko tudi Angliji v politiki. Simpatije novega cesarja, zlasti pa soproge njegove, veljajo v prvi vrsti Angliji, nekoliko tudi Avstriji. S tem se da pojasniti postopanje Nemčije proti Koburžanu. Dokler je Bismarck vladal svojevoljno, podpirali so na vse kriplje Koburžana, ljubljena Avstrije, in če so ga strašili, so delali to le z diplomatskimi notami. Sedaj se je stvar spremenila. Koburžana izganjajo. Bismarck hoče sedaj, kakor poročajo brzojavke, siliti sultana, da prežene Koburžana. Zakaj? Morda Rusiji na ljubo? Ne. Zaradi tega, da očisti pot angleškemu ljubljencu — princu Battenberžanu.

Mir se bode ohranil, Koburžana bodo pregnali, a kako korist bode od tega imela Rusija in kje so osnovane laske, s katerimi so prenapolnjeni Peterburški in Moskovski listi.

Počakajte, gospoda, nikar ne gojite iluzij!

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 30. marca.

Pravosodni minister je vprašal najvišje sodišče, zmatra li za umestno, da bi se uvele pri njem: tudi češke in poljske obravnave. Najvišje sodišče je baje odgovorilo, da bi bilo pravično, da se rabijo vsi avstrijski jeziki pri najvišjem sodišču, ne pa samo poljski in češki poleg nemščine.

„Hlas Naroda“ priporoča, da bi Čehi mnogobrojno poslali svoje izdelke v Pariško razstavo. Češki narod mora pokazati, da se ne boji nobene konkurence. V Pragi se je že osnoval odbor za odposiljanje izdelkov v francosko razstavo. Omenjeni list se nadeja, da se bode za češki narod na razstavi pripravil poseben oddelek.

Vnanje države.

Predvečeraj se je otvorila srbska skupščina. V radikalni klub se je dosedaj upisalo 132 poslancev, v liberalni pa 15. V verifikacijski odsek voljenih je 8 radikalcev in eden liberalec. Odsek je izvolil Ranko Pasića svojim predsednikom.

Novih ruskih korakov v Carigradu ne podpirata več nemški in francoski zastopnik, najbrž ker se že naprej ve, da ne bodo uspešni. Ruski veleposlanik pa tudi pri vsakem nasvetu, ki ga dá turški vladi o **bolgarskem** vprašanju, pristavi, pa je to le njegovo osobno mnenje. Iz tega se dá sklepati, da v Rusiji od diplomatskih pogajanj sedaj ne pričakujejo dosti uspeha.

Grški minister vnanjih zadev, Drogmus, odpotoval je na Dunaj, od koder pojde v Peterburg. To potovanje ima morda kaj političnega pomena.

Grki bi zopet radi pridobili kaj turškega ozemlja. Obrnili so se baje že do Francije, da bi sprožila vprašanje ob urejenju grško-turške meje. Rusija se jim kaže prijazno in morda celo nagovarja, da naj zahtevajo kako odškodnino, ker se je na Balkanu razrušilo ravnotežje z zjedinenjem Bolgarije. Ruski veleposlanik Nelidov odpotuje v kratkem času za nekaj dni v Atene, kjer se bodo morda važne stvari dogovarjal z vlado. V Makedoniji vlada mej grškim prebivalstvom velika nevolja, posebno ker se bolgarski živelj vedno bolj širi in utrjuje ter grškega odriva. Ako se v kratkem južni del Makedonije ne pridruži Grške, se bode popolnem pobolgaril in bode za Grke izgubljen. Zaradi tega se Grki že pripravljajo, da se spuntajo. Od njih ustaje pa ne pričakujemo posebnega uspeha, ker so se Grki vselej za velike strahopetneže pokazali. Grki bodo kaj dobili, če jim bodo izposlovale vevlasti, z lastnim pogumom pa ne bodo ničesar dosegli. Pomisliti tudi treba, da je skoro po vsej Makedoniji bolgarski živelj v večini.

Dogodki v Bukureštu neso bili več podobni navadnim izredom, ampak ustaji. Znano je, da **rumunska** opozicija ni zadovoljna, da vlada tira protirusko in protifrancosko politiko. Mej rumunskimi bojarji jih je mnogo, ki so se izobraževali v Parizu in torej simpatizirajo za Francijo. Tem ni prav, da se Rumunija brati z Nemčijo. Tudi za kralja ne marajo, ker je Nemec. Govori se pa tudi, da je ruski poslanik v Bukureštu opozicijo šuntal proti vladi. Ne ve se pa, če bode sedaj mir, če to ni začetek večje ustaje.

Ker je apelacijsko sodišče oprostilo Wilsona zaradi njegovih sleparij z redi, ker **francoski** kazenski zakonik nema nobene določbe, po kateri bi se take sleparije kaznovati mogle, stavila sta v zbornici dva poslancu vsak svoj predlog, kako bi se take sleparije zabranile. Radikalci bodo, ko se bode razpravljalo o teh predlogih, hudo napadali zmerne republikance, ker so se baš za njih vladanja godile take sleparije. Pa tudi vladi bodo pri tej priliki marsikaj predbacivali. Posebno spoštljivo pa tudi o sodišču ne bodo govorili, ker je Wilsona osvobodilo. — General Boulanger se je v posebnem pismu zahvalil svojim volilcem, in pravi, da mu volilci neso dali glasov, da bi ga izvolili, ampak so le hoteli pokazati, da neso zadovoljni s sedanjimi razmerami, in da treba kaj storiti, da se obvaruje narodna čast in teritorialna celokupnost. Koncem Boulanger izjavlja, da bi volitve ne prevzel, da naj pri ožji volitvi komu drugemu dajo glasove.

Čitatelji se še spominjajo, da smo poročali, da so **Francози** streljali na **italijansko** ladjo „Solferino“. S francoske strani se sedaj taji, da bi se bilo streljalo na italijansko ladjo. Streljalo se je res, toda ne proti ladji. Poročilo italijanskega pristaniškega poveljnika v Genovi trdi, da se prvičkrat res ni merilo na italijansko ladjo, pač pa drugi pot, ko so že bili razobesili zastavo. Mogoče je pa, da Francози zastave videli neso, ker so jo morda jadra krivala. Italijanska vlada je zahtevala v Parizu pojasnila, če je francoski admiral videl italijansko zastavo. Če bode francoska vlada izjavila, da je ni videl, bode stvar poravnana, kajti bila je le zmeta.

Nov **nemški** cesar želi baje, da se v pruskem ministerstvu bolj razvije kolegijalna sistema. Resortni minister ne bode več smel jednostranski reševati važnejših zadev, temveč bodo vsi ministri se o njih posvetovali in sklepali. Bismarck sam ni bil prijazen prejšnje čase kolegijalni sistemi in je zategadel ni uvel v državni kanceliji, ne vemo torej, ali je on menjal svoje nazore, ali pa cesar Friderik proti njegovi volji ukazuje in odreja.

Belgijskemu parlamentu se je predložila predloga zakona, da se bodo smeli kaznovati časnikarji, ki v listih črnijo in obrekujejo člane tujih vladarskih rodbin. Vlada pravi v utemeljevanji

predloge, da je tak zakon potreben, ker bi napadi na člane tujih vladarskih rodbin lahko škodovali dobrim odnosom Belgije z dotičnimi državami. Liberalci bodo pa v zbornici pobijali vladno predlogo, ker omejuje tiskovno svobodo.

Španski zbornici vsprejeli sta zakon, da se uvedejo porotna sodišča.

Abesinci dosedaj še neso napali **Italijane**, da se je že večkrat poročalo, da se približujejo italijanskim postojankam v velikih množinah. Vselej se je pokazalo, da take vesti neso istinite. Navadno so le Italijani dobili kako napačno poročilo iz sovražnikovih dežele. Italijani še toliko za gotovo ne vedo, kje je abesinska vojska. Nedavno so iz trdnjave Saati po noči opazili, da gredo Abesinci po vode k nekemu vodnjaku v obližji, začeli so streljati s topovi. Abesinci so se hitro umaknil. Drugi dan šli so Italijani gledat k studencu, toda neso opazili niti človeške stopinje, pač pa volovske in 16 mrtvih volov, katere so s streljanjem pobili. Voli, ki so se v obližji pasli, so bili prišli vodo pit in Italijani so je imeli za Abesince.

Dopisi.

Z Dolenjskega 26. marca. [Izv. dop.] („Laibacher Schulzeitung“ v pouk.) Ljubljanski nemški generali brez armade že dlje časa kujejo politični kapital iz Liechtensteinovega predloga ter love kratkovidneže v svoje zanjke. Mej jednake krive proroke spada tudi znani uskok, urednik „Laibacher Schulzeitunge“, ki se v jednomer zaganja v bolj trezno misleče slovenske učitelje, ter straši s starimi frazami, nabranimi iz Dunajskih židovskih časopisov pred versko šolo, da bi le zbegali in razdvojili slovenske učitelje. Ali narodni učitelji se posmehujejo temu umetnemu — ognju, dobro vedo, da jedina konfesionalna šola ne bode dosti razmer spremenila, ker je slovenski narod rimsko-katolišk. Radi verske šole torej neso protivni „Liechtensteinovemu predlogu“, pač pa zavoljo tega, ker nema nobenih določb glede učnega jezika in ker se poteguje za duhovsko šolsko nadzorstvo, ki preti učiteljske samostojnosti. Tudi radi skrčenja učne tvarine, šolskega obiskovanja in osnove privatnih šol imamo marsikake pedagogične pomisleke. Vemo pa tudi, da sedanje šole še neso najpopolnše in morebiti bode ravno „Liechtensteinov predlog“ povod k zboljšanju ljudskega šolstva.

Dognana stvar je tudi, da omenjeni prodlog v sedanji obliki nikdar zakon postal ne bode. Porok za to so nam naši poslanci, ki so se že v tem zmislu izrekli in tudi vlada, ki zahteva dvetretjinsko večino za temeljito preosnovo šolskih postav. Kaj pa še hoče po tem „Schulzeitunga“ napraviti? Kdo jo posluša? Učitelji pač tega lista ne moremo zmatrati resnim v pedagogičkem in znanstvenem zmislu, dokler se ne poteguje za materini jezik kot jedini učni jezik v ljudski šoli. Vera in materini jezik sta jedino pravi podlagi vsake šole. To spoznati ni potreba dolgih modroslovnih študij, kajti to pove že slehernemu zdrava pamet.

Pustimo tedaj nemško-židovski hrup, kakor tudi „Liechtensteinov predlog“ ter oklenimo se vsi zavedni Slovenci, duhovni in učitelji stališča „Ciril-Metodove“ družbe. Vender bi bilo umestno, da bi ta družba v potolažitev razburjenih duhov nekoliko natančneje opisala tisto versko šolo, katero ima ona v mislih. Taka izjava bi gotovo zopet zjednila

— Popolnoma si mi odprl očesi! vskliknil je. — Nisem vedno zaman trdil, da si ti gola dobrota in razumnost, sedaj pa vidim, da si ravno tako razumen kakor tudi velikodušen.

— Tiše, tiše, prekinil ga je Pavel Petrovič. Ne pozabi noge svojega razumnega brata, ki se je v petdesetem letu dvobojeval, kakor praporščak. Torej, stvar je končana: Fenička bo moja ... belle soeur.

— Dragi moj Pavel! A kaj bo rekel Arkadij?

— Arkadij? Veselil se bo, verjemi! Zakona sicer ni v njegovih principih, a ugalo bo to njegovemu čuvstvu za enakost. In res, kaj nam hočejo kaste au dixneuvième siecle?

— Ah, Pavel, Pavel, naj te še jedenkrat poljubim! Ne boj se, storil bom previdno.

Brata sta se objela.

— Kako misliš, ali bi ne bilo prav, da jej takoj razkriješ svoj namen? vprašal je Pavel Petrovič.

— Čemu bi tako hitel? dejal je Nikolaj Petrovič. — Ali sta se morebiti vidva kaj v tem pogovarjala?

— Midva pogovarjala? Quelle idée!

— No, prav dobro! Pred vsem ozdravi, to

nam ne uide, treba je dobro premisliti in preudariti...

— Odločil si se vender?

— Gotovo sem se odločil in zahvaljujem se ti iz dna duše. Sedaj te moram ostaviti, oddahniti si moraš, vsak nemir ti škoduje... Govorila bodeva še o tem Zaspj, duša moja, in Bog, ti daj zdravje!

„Zakaj se mi tako zahvaljuje?“ pomislil je Pavel Petrovič, ko je ostal sam.

„Kakor, da bi to ne bilo zaviselo od njega! Jaz pa pojdem, ko se on oženi kam daleč, v Draždane ali Florencijo in bom ondu živel, dokler ne poginem.“

Pavel Petrovič pomočil si je čelo z „eau de Cologne“ in zatisnil očesi. Obsevana od jarkega dnevnega svita, ležala je njegova lepa, upala glava ne beli blazinici, kakor glava mrtveca... In on bil je tudi mrtvec...

XXV.

V Nikolskem, na vrtu, v senci visokega jasena sedela je na drveni klopici Katja z Arkadijem. Na zemlji poleg njiju pomestil se je Tifi z ono lepo ležo telesa, katero imenujejo lovci „rusačja leža“. Arkadij in Katja sta molčala. On držal je v roki

poluodprto knjigo, ona pa je jemala iz jerbasčka drobtinice belega kruha in jih metala mali tolpci vrbcev, ki so s svojstveno si plašno predrznostjo švigali in čivkali ob njenih nogah. Slab veter zibal se je po jasnovem listji polagoma črtaje sem ter tja po temni stezici in po žoltnem hrbtu Tifja bledeozlate pramene svitlobe; jednakomerna senca oblivala je Arkadija in Katjo, le izredka zabliščala se je na njunih laseh jarka lisa. Oba sta molčala, a ravno v tem, kako sta molčala, kako sta sedela drug poleg drugega, kazalo se je zaupno soglasje: vsak od njiju vedel se je, kakor bi niti ne mislil o svojem sosedu, skrivoma pa se je radoval njegove bližine. Tudi njuna obraza izpremenila sta se od tedaj, kar smo jo zadnjikrat videli: Arkadij bil je videti mirnejši, Katja živahnejša, predrznejša.

— Ali se vam ne zdi, začel je Arkadij, — da Rusi jasen jako dobro imenujejo: nijedno drevo ni tako lahko in jasno prozorno na zraku, kakor to.

Katja privzdignila je glavo in rekla: „Dà“, Arkadij pa si je mislil: „ta me vsaj radi tega ne kara, da se pojetično izražam.“

— Jaz ne ljubim Heineja, rekla je Katja pokazuj z očesoma na knjigo, kojoj je Arkadij držal

razne stranke, kar bi koristilo družbi in vsemu slovenskemu narodu!

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani dne 28. marca.

(Konec.)

Po kratki debati, v katerej pojasnjuje odbornik dr. Bleiweis-Trsteniški potrebo asfaltovanja ledene in za to iz v ta namen izdanih stroškov, vsprejmo se navedeni predlogi, na kar odbornik Fr. Ravnikar nadaljuje:

Slavni mestni zastop!

Finančni odsek poroča o dne 19. dec. 1887 predloženem budgetnem pregledu mestnega posojila za l. 1888 sledeče:

Budget klavnice predlagan po mestnem magistratu znaša v dohodkih . . . 17931 gld. 80 kr. in v stroških . . . 10780 " 84 "

tedaj v prebitku . . . 7150 gld. 96 kr.

V posamičnih točkah dohodkov bi se znalo zlasti pri klavnici sem ter tja kaj zvikšati, a ob enem drugod znižati, tako, da bi ne bilo bistvene razlike, zato so se postavke nespremenjene odobrile, pri stroških se je pridela petletnica nadzornika z 30 gld., zato se je pa odštelo pri potrebnosti za plin za ravno toliko, tedaj se finančnemu odseku ni zdelo umestno, na končnem omenjenem prebitku kaj premeniti.

Budget posojilnega zaklada ima v potrebnosti za anuitetni obrok . . . 65000 gld. — kr. za 2% odpis od inventara . . . 236 " 04 " za razne drobne stroške . . . 220 " — " za nagrade uradnikov . . . 250 " — " in za 5 1/4 % obresti kreditni

banki v Trstu . . . 27114 " 44 "

skupaj . . . 92820 gld. 48 kr.

katero številko finančni odsek potrdi.

V pokritji je preko nastavkam magistrata premeniti, da se posojilo za vodovodne stroške 10826.37 goldinarjev iz mestnega zaklada v posojilno zakladi, in da se obratno obresti od bolnice za silo preneso na račun mestne občine. Račun vojašnice pa ostane še naprej v posojilnem zakladu, kakor na priliko klavnice in se interkalarni obresti 18957 gld. 9 kr. računijo samo s 10430 gld. 47 kr., ostanek 8526 gld. 62 kr. pa kot najemnina, katere se je namreč v tekočem letu nadejati. 5% obresti posojilnice v Celji so se začetkom tega leta po pogodbi splačale, a ker jim je obrestovanje previsoko, se bo cela glavica 10.000 gld. do 1. julija vrnila. Prebitka je pri mestnem posojilu koncem l. 1888. previdnega 1860 gld. 65 kr. Budget podružnice kreditnega zavoda v Trstu ima stroškov in dohodkov 623.407 gld. 11 kr., saldo dohodkov znes 569.946 goldinarjev 30 kr., to je svota, katero bomo previdljivo koncem l. 1888, ko bode vojašnica popolnem poplačana dolžni kreditni banki. Če ta saldo dohodkov odbijemo od kurzne cene koncem 1887 naših kapitalov s 993.561 nam ostane še razpoložljivega kapitala 414.615 gld. za zidanje šole in za druge z rednimi dohodki mestnega zaklada nepokrite stroške, in znabiti tudi za vodovod, kateri kapital pa utegne po sedanjem in znabiti pozneje še boljsem kurzu znašati najmanj 450.000 gld. Če bi po naključju trebalo tekom leta nekaj te glavice likvidirati, znamo zajemati od kreditne banke še do

v rokah, — ni kadar se smeji ni kadar se joče: ljubim ga samo, kadar je zamišljen in otožen.

— Meni pa ugaja, kadar se smeji, opomnil je Arkadij.

— To so vam še stari sledovi vaše satiriške naravi. . . (Stari sledovi! pomislil je Arkadij, — ko bi Bazarov to slišal!) Le počakajte, izpreobrnil vas bomo!

— Kdo me bo izpreobrnil? Vi?

— Kdo? Sestra, Porfirij Platonič, s katerim se že več ne prepirate, in tetka, katero ste predčranjem spremili v cerkev.

— Jaz nesem mogel odreči! Kar se pa tiče Ane Sergějeve, pomnite pač, da je bila v mnogih stvareh jednih misli z Evgenijem.

— Sestra bila je tedaj pod njegovim uplivom, kakor vi.

— Kakor jaz! Ali se vam zdi, da sem se že oprostil njegovega upliva?

Katja je umolknila.

— Vem, nadaljeval je Arkadij, — on vam nikedar ni ugajal.

— Jaz ne morem soditi o njem

— Veste kaj, Katarin Sergějeva? Vselej,

200.000 gld. gotovine, ali pa prodajati obligacijone s pač znatnimi izgubami, za katerih pokritje pa imamo reserve čez 27.000 gld., tako da se ni bati nikake ovire v kulantnem razvijanju amortizacijskega načrta. Račun o vojašničnem kapitalu izkaže 454 069 gld. 16 kr. v potrebnosti in pokritji, spremeni se le konto 5% obresti, ki se ločijo, kakor že gori omenjeno v dodatek k obrestim in v stanovninu.

Finančni odsek torej predlaga:

Slavni mestni zastop naj blagovoli budget posojilnega zaklada za l. 1888 v vseh postavkah z naznačenimi števili amodobriti, naročiti je mestnemu magistratu, da se v formalnem oziru omenjene po-prave pri mestnem knjigovodstvu uvažujejo.

Ta budgetna razprava naj se v kolikor možno jasni obliki prijavi občinstvu po časnikih ali po posebnem tiskanem poročilu.

Predlogi se soglasno vsprejmo, kakor so bili stavljeni.

V stavbinskega odseka imenu poroča odbornik Hrasky o gradnji kanala od nove vojašnice do Ljubljane. Kanal bode 589 m dolg in stal bode do 10.000 gld. (proračunjenih 14.000). Stavbinski odsek predlaga, da se glede tega kanala vsprejme ponudba stavbinske družbe kranjske po jednotnih cenah, s to premembo, da se kanal ne bode napeljal na Resljevo cesto, ampak v Ljubljano. Izkopano prodovje (schotter), kolikor ga bode treba za nasipanje dvorišč v vojašnici, odstopi se stavbinski družbi po 55 kr. kub. meter. Ko bi stavbinska družba kranjska umaknila svojo ponudbo, ima se razpisati natečaj.

Predlog se odobri. Kar se tiče znanega „Znamenja“, o katerem je bil odbornik Valentinčič proužil debato, sklene se, da bode o tem v prihodnji seji poročal odsek za olepšavo mesta.

Na vrsto pride potem g. Terpotitz priziv zoper mestnega magistrata odlok. Poročevalec doktor Staré je prav temeljito razpravljal to zadevo ter čital vse dotične obširne akte. Stvar je ob kratkem taka: G. Terpotitz kupil je od g. Korna na Resljevi cesti jako drago stavišče, na katerem hoče zgraditi hišo, ki bi stala tik vrta pri novem učiteljski. Ondu pa ima za vrtnim zidom mesto projektovano novo cesto mej Resljevo cesto in Pristavsko ulico, 12 m široko. Mesto torej nikakor ne more dopuščati, da bi se rečeni prostor zazidal, marveč smelo bi zahtevati, da se glede Terpotčevega, oziroma poprej Kornovega zemljišča predloži delitveni načrt. Uvažujo vse okoliščine predlaga stavbinski odsek: Terpotčevemu prizivu naj se ustreže v toliko, da mu ni treba predlagati delitvenega načrta, magistratu pa se naroči, naj reši Terpotčevo prošnjo, a s tem pristavkom, da mora mestni občini odstopiti toliko sveta, kolikor ga treba za napravo 12 m široke ceste ob vrtu učiteljski.

Po odbora J. Murnika nasvetu se seja za nekoliko minut pretrga in potem sklene: Prošnja Terpotčeva izroči se magistratu v primerno rešitev.

O prizivu upravnistva c. kr. vojaške bolnice zoper mestnega magistrata odlok zaradi odvažanja fekalij skozi dvorišče Frölichove hiše poroča v imenu policijskega odseka odbornik dr. Bleiweis-Trsteniški. Vojaška bolnica ima služnost, da sme skozi Frölichovo hišo odvažati fekalije. Te služ-

kadar čujem ta odgovor, ne verujem mu. . . Ni ga človeka, o kojem bi ne mogel vsak izmed nas soditi! To je prazen izgovor.

— No, torej vam povem, da je on. . . ne, da mi on ne ugaja, in jaz čutim, da je on meni tuj, da sem jaz njemu tuja. . . da ste vi tudi njemu tuji.

— Kako to?

— Kako bi vam rekla? . . . On je ujeta, mi dva sva pa ukročena.

— Tudi jaz sem ukročen?

Katja je pokimala.

Arkadij popraskal se je za ušesom. — Poslušajte, Katarina Sergějeva; ali veste, da je to pravo za pravo razžaljivo?

— Ali bi morebiti bili vi radi ujeta?

— Ujeta ne, a močan, energič.

— Tega se ne more hoteti. . . Glejte, vaš prijatelj tega tudi neče in vender je.

— Hm! Kako mislite, da je imel velik upliv na Ano Sergějevo?

— Da. A njej nihče ne more dolgo zapovedovati, pristavila je Katja poluglasno.

— Zakaj mislite to?

(Dalje prih.)

nosti poslučuje se v obilni meri, ter po tem potu izvaža nekda celo mrtvece. Vsled pritožbe gospe Fröhlichove in dr. Gregoriča je magistrat to izvažanje z ozirom na razsajajočo epidemijo iz zdravstvenih ozirav ustavil, ko je že prej gospa Fröhlichova bila vrata zaprla. Vsled tega pričelo je vojaško upravnistvo tožbo zaradi motenja posesti, ob enem pa uložilo priziv. Poročevalec nasvetuje, da se priziv iz zdravstvenih ozirav in gledé na to, da ima upravnistvo še dvojne vrat na razpolaganje, zavrže. Prične se živahna debata, v katerej govori odbornik dr. Staré in dr. Tavčar v zmislu priziva. Dr. Tavčar razpravlja vprašanje z juridičnega stališča, po katerem se obstoječa služnost ne more zanikavati ter predlaga: Prizivu se ustreže, bolniškemu upravnistvu pa naloži: da ne sme onesnaževati pota, po katerem vozi, da ima fekalije izvažati v dobro zaprtih sodih, to pa tekar po 10. uri zvečer.

Po repliki poročevalca, ki je posebno naglašal, da je zdravje meščanov več vredno, nego komoditeta kakega zavoda, da se mora torej iz zdravstvenih ozirav stara navada opustiti in v poštve jemati mesta korist, obvelja z večino glasov policijskega odseka predlog, da se priziv zavrže.

V imenu odseka za olepšavo mesta poroča odbornik Povše ter nasvetuje, da se začasna služba vrtarskega pomočnika odda Matiji Cerarju, ki je izmed vseh prosilcev najsposobnejši. Predlog obvelja in seja se zaključí.

Domače stvari.

Dr. Valentin Zarnik. †

Baš pri sklepu denašnje številke došla nam je pretužna vest, da je gosp. dr. Valentin Zarnik popoldne ob 3. uri umrl. V njem izgubila je Slovenija najzvestejšega sina, čegar delovanje in zasluge bomo jutri opisali v obširnem nekrologu.

— (Sporod jutrnjih procesij) je nastopni: Ob 3. uri popoldne v nunki cerkvi, ob 1/4. uri pri frančiškanih, ob 4. uri v stolni cerkvi; ob 1/2. uri pri sv. Petru; ob 5. uri v Trnovem; ob 6. uri pri sv. Jakobu; ob 1/2. uri v bolnišni cerkvi na Dunajski cesti.

— (Cerkvena glasba.) Pri jutrnjem ustanjenji ob 4. uri popoldne v stolni cerkvi Ljubljanski se poje: Matutinum; po trikratnem „Aleluja“ himna „Aurora coelum purpurat“, zložil F. Witt; po procesiji „Te deum laudamus“, zložil A. Foerster; „Regina coeli“, zložil A. Leitner; in „Tantum ergo“, zložil J. Hannisch, s psalmom „Laudate“.

— (Vabilo na XXIII. redni veliki zbor „Matice Slovenske“) v sredo 18. aprila 1888. leta ob 4. uri popoldne v mestni dvorani. Vrsta razprav: 1. Predsednikov ogovor. 2. Račun o društvenem novčnem gospodarstvu v dobi od 1. januarja do 31. decembra 1887. leta. 3. Volitev treh računskih presojevalcev. (§ 9. a. dr. pravil.) 4. Proračun za leto 1889.*) 5. Letno poročilo o odborovem delovanju v dobi od 1. aprila 1887. leta do 1. aprila 1888. leta. 6. Dopolnilna volitev društvenih odbornikov. Vsled smrti, odpovedi in po §. 12. dr. pravil imajo letos izstopiti iz odbora: Gg. † Einspieler Andrej, dr. Jarč Anton, Kaspret Anton, Majciger Ivan, Pleteršnik Maks, Šuklje Franc, Vilhar Ivan, Zupančič Vilibald, dr. Zupanec Jernej in Žolgar Mibael. V odboru pa še ostanejo: Gg. Cigale Matej, dr. Dolenc Hinko, Flis Ivan, Grasselli Peter, dr. Gregorič Anton, Gregorič Simon, Hubad Franc, Kermavner Valentin, Kersnik Janko, Kržič Anton, dr. Lampe Franc, Levec Franc, Marn Josip, dr. Polklukar Josip, dr. Požar Lovro, Praprotnik Andrej, Raič Anton, Robič Luka, Senekovič Andrej, Stegnar Feliks, Svetec Luka, Šubic Ivan, Šuman Josip, dr. Šust Ivan, dr. Tavčar Ivan, Vavrū Ivan, Vodusek Matej, Wiesthaler Franc in Zupančič Anton. Vsaj 16 odbornikov mora po §. 12. dr. pravil navadno bivati v Ljubljani. Izstopivši smejo biti zopet voljeni. Pri volitvi odbornikov in istotako pri volitvi treh računskih presojevalcev (3. točka) se všteto

*) Računski sklep in proračun sta gg. društvenikom v društveni pisarni na ogled in jim bosta pri velikem zboru tiskana na razpolaganje.

tudi volilni listki tacih druženikov, ki sicer niso mogli priti sami k zboru, ki so pa vendar volilne listke poslali odboru z lastnorodnim podpisom tako, da ni suma zaradi kake prevare. 7. Samostojni predlog odborov: Redni veliki zbor naj sklone, da se ima §. 36 pravnega reda, ki se je doslej glasil: „Tajnikovo službo odbor po razpisu oddaje za tri leta“, spremeniti in glasiti tako: „Tajnikovo službo odbor po razpisu oddaje praviloma na tri leta (§. 13. mat. pravil). Ako se je pa odbor po večletnem tajnikovem službovanju uveril o njegovi popolni sposobnosti, sme ga tudi brez razpisa potrditi za daljšo dobo“. 8. Posamezni predlogi in nasveti. (Prav. §. 4. a.)

V Ljubljani dne 27. marca 1888.

Predsednik: Odbornik in blagajnik:
Josip Marn. Ivan Vilhar.

— (Na Vrhniko) je deželni odbor vsled pritožbe narodnih odbornikov odposlal deželnega tajnika pregledat račune, ki jih je predložil župan, katerih pa neče pripoznati večina občinskega odbora.

— (G. Anton Foerster ml.) sin občeznega našega skladatelja, dobil je v Lipskem konci prvega šolskega leta v konservatoriji častno darilo tako imenovano „Kammerrath Gottlob Frege'sche Prämie“ — 141 mark. Večega pomena nego denar sam je pač čast, katero si je stekel mladi umetnik že prvo leto v tujem mestu. Tudi inace v domačih koncertih Lipskega konservatorija odlikuje se naš domačin tako, da po pravici upamo, da bode i on na slavo slovanskej umetnosti.

— (Starčki,) katerim je knezoškof dr. Mišija včeraj v stolni cerkvi noge umival, so: Pavel Zelnik 84 let, Matej Vrhovec 74, Janez Kopač 66, Anton Benedek 78, Josip Novak 71, Fran Brodnik 77, Matej Levec 80, Jurij Vrbinec 66, Anton Fajdiga 75, Gašpar Jančar 80, Fran Vrhovšek 74, Boštijan Marinčič 81 let. Vsi vkupe imajo 906 let.

— (Popravek.) V včerajšnjem poročilu o mestnega posojila računskem zaključku urinila se je pomota. Posojilo to obrestuje se po 4.7%, to je po 4 gld. 70 kr., a ne, kakor je bilo napačno stavljeno, s 4 gld. 7 kr., kar bi bilo = 4.07%.

— (Lepe piruhe) priredila je knjigotrnica J. Giontinijeva vsa prijateljem naše leposlovne knjige. Založila in izdala je pod naslovom „Pesmi. Zložil Josip Cimperman“ prelepo, 190 strani obsežno knjigo, ki bode po bogati pesniški vsebini in fini vnanji obliki razveselila vsacega, kdor jo dobi v roke. Gosp. Cimperman zavzel je že davno v našem pesniškem gaju odlično mesto, njegovi proizvodi odlikujejo se po krasnem jeziku, po izvršeni obliki in po pravem pesniškem zanosu. Najsilneje pa upliva na nas njegove poezije zaradi tega, ker njegova bol ni izmišljena, ni afektovana, temveč, žal, le prebitka resnica. A telesno trpljenje ni mu upognilo krepkega duha in kakor biserna školjka proizvaja pesen za pesnijo, vzbujajoč v nas radost na prelepih stihih, ob jednem pa najsrečnejše sočutje za nesrečnega pesnika. Za njegovih poezij dostojno oceno, nedostaja nam danes ni časa ni prostora, storili pa bomo to v kratkem. Najtopleje pa že danes priporočamo Cimpermanove pesni občinstvu slovenskemu. Cena jim je: Nevezanim 1 gld. 20 kr., elegantno vezanim z zlato obrezo 2 gold., po pošti 10 kr. več.

— (Osepnice.) V zadnjih 24 urah za osepnice zboleli: 1 ženska, 1 otrok. Ozdravela: 1 ženska. Umrli: Nobeden.

— (Velika nesreča) zadela je vasi Vinico, Podklanec in Golek. Pogorelo je nad polovico hiš in škoda ceni se nad 200.000 gld.

— (Šentlenartski okrajni zastop,) ki je sedaj v narodnih rokah, prevzel je tudi okrajno posojilnico v svojo upravo. S tem je konec dosedanjemu anormalnemu stanju.

— (V Braslovčah) snuje se bralno društvo, za katero so se dne 4. t. m. že predložila pravila v potrjenje. Srečo dobro!

— (Duhovenske spremembe v Lavanjski škofiji.) Prestavijo se ti-le gg: Andrej Fischer, provizor v Koprivnici, pride za kaplana v Šoštanj; Marko Tomažič, kaplan v Pilštani, k sv. Rupertu v Slov. goricah; Anton Drog, kaplan pri sv. Marku nižje Ptuja, v Št. Ilj v Slov. goricah; Anton Petek, kaplan pri sv. Martinu pri Slov. Gradci, v Luče; Vinc. Bauman, duhovnik na Paki, k sv. Ani v Slov. goricah; Fran Hrastelj, kaplan v Laškem trgu, v Sevnico; in Jarnej Štabuc, kaplan v Vidmu, v Laški trg.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Budimpešta 29. marca. V Kikindi uničil velik požar že 200 hiš. Požar še traje.

Livorno 29. marca. Zlodejci, ki so vrgli bombo, hoteli so le ljudi plašiti. Glavne tri kolovodje so že prijeli.

Sofija 30. marca. Izvestje Havasovo: Turčija postavila ob vzhodno-rumelijski meji vojašk kordon, zaradi česar bolgarska vlada od Porte zahteva pojasnil.

Pariz 30. marca. Boulanger izdal okrožnico na volilce v departementu „Nord“ rekoč: Kot minister sem dejal, da bi bil blazen, ko bi vojno hotel, a ko bi se na vojno ne pripravljaj, bil bi malovrednej. Moje mišljenje ostalo je neizpremenjeno. Boulanger konstatuje nedelavnost parlamenta poudarjajoč, da so poslednji dogodki dokazali, da se je zbornica težnjam dežele odtujila. Jedinna pomoč je v tem, da se zbornica razpusti, ustava pa prenapedi.

Razne vesti.

* (Ruski klub) v Pešti začel je delovati. Za člane se je vpisalo več duhovnikov, profesorjev, časnikarjev in drugih: Predsednik mu je Budenc. V klubu se predava ruski jezik. Razen tega imajo v Pešti stolico za ruski jezik, kakor smo že jedenkrat omenili. Po kavarnah imajo ruske liste, ki se pridno čitajo. Po gostem se čuje po ulicah in javnih prostorih ruski govor. — Ali mari ne bi bil že zadnji čas, da bi Slovenci osnovali kak klub ali društvo, v katerem bi se vadili družih slovanskih jezikov in se seznanili z literaturami družih slovanskih narodov, zlasti ruskega. To bi več koristilo vzajemnosti slovanski kakor še tako naidušeni govor pri raznih slovesnih prilikah. Mari ni sramotno, da mnogi izobraženi Slovenci bolje poznajo francosko in angleško slovstvo nego rusko.

* (Dve ruski slovnici) izšli sta že v madjarščini, kakor poročajo Slovaške „Narodne Novine“. To je zopet dokaz, kako se Arpadovci zanimajo za ruski jezik.

Poslano.

Slavno uredništvo!

Gledé na včerajšnje Vaše poročilo o poslednjem jour fixu „Sokola“ prosimo Vas priobčiti, da se bode telovadno društvo „Sokol“ ravnalo vedno po svojih pravilih, iz katerih je izključeno vsako politično delovanje.

V Ljubljani, dne 27. marca 1888.

Odbor „Sokola“.

Za vnanjo porabo. Pri protinu in trganji, bolečinah po udih in vsakovrstnih unetjih pokazalo se je posebno uspešno Moll-ovo „Francosko žganje“. Steklenica stane 80 kr. Vsaki dan ga razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 12 (13 4)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—264)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Listnica upravnštva: Gosp. A. H. v Železnikih: Naročnina znaša 4 gld. četrtletno, ne 3 gld. 30 kr.; prosimo še 70 kr.

Tujci:

28. marca:

Pri **Slonu:** Caroggi z Dunaja. — Leskovic z Dunaja. — Hudovernik iz Radovljice. — Smereker iz Mannheim.

Pri **Malič:** Rumpold, Oscher, Karies z Dunaja. — Geiringer iz Krnova. — Karap iz Budimpešte. — Hipsich iz Maribora. — Kocbeck iz Celovca. — Müller iz Pulja. — Grabner iz Postojne.

Pri **avstrijskem cesarji:** Erjavec iz Gorice.

Umrli so v Ljubljani:

28. marca: Maks Raigl, železničnega sprevodnika sin, 5½ mesecev, Dunajska cesta št. 8, za krčem.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
29. marca	7. zjutraj	720.5 mm.	13.4° C	sl. jz.	obl.	3-90 mm.
	2. popol.	722.2 mm.	15.3° C	m. jz.	obl.	
	9. zvečer	726.1 mm.	8.8° C	sl. jz.	jas.	dežja.

Srednja temperatura 12.5°, za 6.1° nad normalom.

Dunajska borza

dne 29. marca t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	77.55	—	77.65
Srebrna renta	79.5	—	79.60
Zlata renta	109.90	—	109.70
5% marcna renta	92.35	—	92.40
Akcije narodne banke	857	—	858
Kreditne akcije	272.10	—	273
London	126.75	—	126.60
Srebro	—	—	—
Napol.	10.03	—	10.02½
C. kr. cekini	5.98	—	5.98
Nemške marke	62.30	—	62.22½
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130 gld.	25 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	163	50
Ogerska zlata renta 4%	—	96	20
Ogerska papirna renta 5%	—	83	55
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	105	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	117	50
Zemlj. obč. avstr. 4½% zlati zast. listi	—	127	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	99	30	—
Kreditne srečke	100 gld.	179	75
Radolfove srečke	10	—	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	102	—
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	212	—	—

Pisar,

slovenske pravilne pisave zmožen, **vsprejme se v notarsko pisarno.** Ponudbe pošljejo se naj „na notarsko pisarno v Loži.“ (229—2)

Služba.

Glavni zastop v Ljubljani vzajemno varovalnega društva „CONCORDIJA“ takoj v službo vsprejme proti stalnej plači in proviziji sposobnega

akviziterja.

Kadar bi ne potoval, imel bi v pisarni opravo. — Oglasiti se je ustno ali pismeno pri podpisnem glavnem zastopniku.

V Ljubljani, dne 29. sušca 1888.

Ignacij Valentinčič,
glavni zastopnik.

Kočevsko okrajno glavarstvo.

Zemljepisno-zgodovinski spis.

Spisala

Št. Tomšič in Fr. Ivan.

Ta res hvalevredna knjiga dobiti je pri gospodu **Antonu Lapajnetu**, učitelju v Ribnici, in v **Narodni Tiskarni v Ljubljani** po 55 kr., s pošto 5 kr. več.

Največja prihranjenja v gospodinjstvu. Ko dišava za jed nepresegljivo zaradi dobrega ukusa in nizke cene.

Daje najedenkrat, ne da bi se kaj pridejalo, izvrstno mesno juho.

Bouillon-Extract

se dobiva

Maggi's

Marke: Extractum Purum, Aux Fines Herbes und Trüffel-Würze.

Fine moke za juho iz sočivja.

Napravljane pod varstvom c. kr. avstrijskega obrtnega nadzorstva in švicarske obnokoristne družbe.

● Osrednja zaloge: **Wien, I., Jasomirgottstrasse 6.** ●

Prodajajo: Peter Lassnik, H. L. Wenzel, Schussnig & Weber. — V Zagorji: R. E. Michelic, Ivan Müller, Rudniška bratovska skladišnica. — V Litiji: Ivan Waggonik. (902—19)

Marijacejske kapljice za želodec,
izvrstno uplivačje pri vseh boleznih želodca.

Neprekosljivo pri pomanjkanji elastičnosti, slabem želodcu, smrdeli sapi, napenjanju, kislem podirjanju, koliki, želodčevem kataru, zgagi, ako se nareja plesenik in pšeno ter se nabira preveč sleza, pri zlatenici, gnusju in bljuvanju, glavobolju (če izvira bolečina iz želodca), krči v želodcu, zapiranjih ali zabasanih, preobloženju želodca z jedjo ali pijaco, glitah, boleznih na vranici, na jetrih ali zlati žili. — Cena steklenici z navodilom, kako se rabi, 35 kr., vel. steklenici 60 kr.

Glavno zalogo ima lekarnar **KAROL BRADY v Kromerizu** (Moravsko)

Marijacejske kapljice niso nikakor tajno sredstvo, Njih sestavine navedene so na navodu, kako rabi ti, ki se pridene vsakej steklenici.

Pristne v skoro vseh lekarnah.

SVARILO! Pristne Marijacejske kapljice se mnogokrat ponarejajo in posnemajo. — Da so pristne, mora vsaka steklenica imeti rdeč zavitek z **gorenjo varstveno znamko** in z navodilom, kako rabi ti, ki se pridene vsakej steklenici, opomniti je, da mora biti navod tiskan v tiskarni **H. Gusek-a v Kromerizu**.

Pristne imajo: **V Ljubljani:** lekarnar Gabr. Piccoli, lekarnar Jos. Svoboda. — **V Postojni:** lekarnar Fr. Baccarich. — **V Škofji Loki:** lekarnar Karol Fabiani. — **V Radovljici:** lekarnar Aleksander Roblek. — **V Radolfovem:** lekarnar Dominik Rizkovič, lekarnar Bergmann. — **V Kamniku:** lekarnar J. Močnik. — **V Črnomlju:** lekarnar Jan. Blažek. (739—24)